

1967. ÉVI I. TÖRVÉNY A MAGYARORSZÁGI REFORMÁTUS EGYHÁZRÓL ÉS SZOLGÁLATÁRÓL

(a 2005. évi I. törvény módosításaival egységes szerkezetben)

I. RÉSZ

1. § (1) A Magyarországi Református Egyház Jézus Krisztus egy egyetemes keresztyén anyaszentegyházának része, Krisztus teste, s így felkenetésének és szolgálatának részese. A Szentírás alapján, az Apostoli Hitvallás, valamint elfogadott hitvallásai, a Heidelbergi Káté és a II. Helvét Hitvallás értelmében egyedüli fejének az Úr Jézus Krisztust ismeri.

(2) A Magyarországi Református Egyház tagjának tekinti a világ bármely részén élő, magát magyar reformátusnak valló és ezt kinyilvánító egyháztagot.

(3) Egyháztagsági jogait és kötelességeit mindenki az állandó lakóhelye szerint szervezett, önálló működésű, autonóm egyházi szervezetben gyakorolja. Az itt kinyilvánított magyar református egység tényleges gyakorlására, az egyháztestek teljes konszenzusával, az anyaország határain átívelő szervezetek hozhatók létre.

(4) A Magyarországi Református Egyházat az egész világ református egyházaival a hit egysége fűzi egybe. Az egyetemes keresztyén anyaszentegyház közösségében ökumenikus kapcsolatok fenntartására törekszik.¹

2. § A Krisztus felkenetéséről és szolgálatáról szóló prófétai, apostoli és egyetemes keresztyén bizonyágtételt a Heidelbergi Káté így foglalja össze: Krisztust „az Atya Isten rendelte, és a Szentlélekkel felkenete a mi legfőbb prófétánkká és tanítónkká, aki Istennek titkos tanácsát és akaratát a mi váltságunk felől tökéletesen kijelentette, továbbá egyetlen főpapunkká, aki minket testének egyetlenegy áldozatával megváltott és az Atya Isten előtt könyörgésével szünetlenül közbenjár érettünk, és örökkévaló királyunkká, aki minket Igéjével és Lelkével igazgat és a szerzett váltságban oltalmaz és megtart” (H. K. 31. kérdés).

3. § Az egyház, mint Krisztus teste, s így felkenetésének és szolgálatának részese, arra hivatott, hogy a Szentlélek és az Ige ajándékában részesedve prófétai és tanítói szolgálatával Uráról vallást tegyen; Krisztus megváltó áldozatának és közbenjáró könyörgésének erejével önmagát élő áldozatként Urának odaszentelje, maga is könyörögjön, és szolgáljon az egész emberiség javáért; Krisztus jelenvaló és eljövendő királyi uralmának hitében és reménységében élve már e földön az Ő országa rendjének engedelmeskedjék, és szabad lelkiismerettel harcoljon a bűn és halál erői ellen.

4. § Krisztus prófétai és tanítói szolgálata az egyházat arra indítja és kötelezi, hogy az igehirdetés és tanítás szolgálata által Krisztusban meggyökerezvén és továbbépülvén megerősödjék a hitben (Kol 2,7), hogy minden jócselekedetre felkészített legyen (2Tim 3,17).

Szolgáltassa ki a Krisztus által szerzett sákramentumokat: a szent keresztséget és az úri szent vacsorát, amelyek a Lélek által megpecsételik és megerősítik az egyház tagjainak részesedését Krisztusban, az Ő jótéteményeiben és az egymással való közösségben;

Hirdesse Krisztus evangéliumát a föld végső határáig, engedelmeskedve Ura parancsának és bízva az Ő ígéréteiben: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, és tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek; és ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,19–20). „Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” (ApCsel 2,39).

¹ Az 1. §-t a ZS.-48/2005. sz. zsinati határozattal elfogadott 2005. évi I. törvény módosította.

5. § A Krisztus főpapi szolgálatában való részesedés arra indítja és kötelezi az egyházat, hogy felelősséget hordozzon az emberért és a teremtett világot.

Ez a felelősség két kiváltképpen való szolgálatot jelent:

- a közbenjáró imádság szolgálatát, hogy az Ige parancsa szerint tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért és minden feljebbvalóért (1Tim 2,1-2);
- a diakónia (szeretetszolgálat) végzését Krisztus úgy volt jelen ebben a világban, mint aki szolgál (Mk 10,45), és tanítványainak azt a parancsot adta, hogy az Ő példáját kövessék: „a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13,15).

A Magyarországi Református Egyház, Urának ezt a parancsát megértve és annak engedelmeskedve, kötelességének tudja, hogy jót cselekedjék hitének cselédeivel és mindenkivel (Gal 6,10); osztozzék az éhezők, jövevények, mezítelenek, betegek, foglyok és elhagyottak gondjában és megsegítésében (Mt 25,35-40); felelősséget hordozzon és munkálkodjék a magyar nép jólétéért, az ember földi életének javáért, az igazságosság érvényesüléséért, az emberiség és a teremtett világ békéjéért.

6. § A Krisztus királyságának hitében élő egyház

- számon tartja Urának ígétét: „Ímé, eljövök hamar” (Jel 22,7.12); és szolgálata végzéséhez ebből az ígétetből merít erőt;
- Krisztus visszajövetelét várva, már itt a földön az Ő uralma alatt él (Kol 1,13); jel kíván lenni Isten országa rendjéről, amelyben a szeretet törvénye uralkodik (Kol 3,12–15).

7. § Az egyház szolgálata a gyülekezetben valósul meg, ahol annak tagjai Isten Szentlelkének segedelme által

- meghallják és befogadják az evangéliumot, megbizonyosodnak bűneik bocsánatáról és újjászületnek;
- a vigasztaló evangéliumért hálából odaszánják élő reménységre magukat Krisztus követésére, az ember és a világ javának szolgálatára.

8. § Az egyház szolgálatát Isten Igéje alapján hitvallásaink szellemében részletesen szabályozzák:

- az istentiszteleti rendtartás;
- a zsinat-presbiteri elv szerint hozott egyházi törvények és szabályrendeletek.

9. § Az egyház – mint Krisztus látható teste – szervezetének és kormányzó testületeinek feladata, hogy

- a gyülekezetben folyó szolgálatot segítsék;
- az egyház egységét munkálják;
- a jó rend érdekében a felügyeletet és egyházi fegyelmet gyakorolják.

10. § A Krisztus felkenetésében és prófétai, főpapi, királyi szolgálatában részes egyház egész élete, annak törvényes rendjével együtt – a kálvini tanítás szellemében – a SZENTHÁROMSÁG ISTEN DICSŐSÉGÉT szolgálja.

II. RÉSZ

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

11. § (1) Az **1967. évi I. törvényt** megállapította a Magyarországi Református Egyház 1964. április 1-jén megnyílt Zsinata Budapesten 1967. november 15-én.

(2) A **2005. évi I. törvényt** megállapította a Magyarországi Református Egyház 2003. február 28-án megnyílt XII. Zsinatának 7. ülészakán született ZS.-48/2005. számú zsinati határozat. E törvény kihirdetésével lépett hatályba. A 2005. évi I. törvény az alábbi szakaszt módosította: 1. §.